

۲۰۲۰/۱۱/۲۰

صدیقه متوکل

اطفال خیابانی افغان در بازار های کابل

تشکر از وبسایت آریانا افغانستان آنلاین

که روز طفل را به یاد ما داد و توجه مردم را در این پاره چلب نمود.

من یک راپور رادیو بی. بی. سی. را که در باره اطفال خیابانی افغان دو یا سه سال قبل نشر نموده بود که هنوز هم تازگی دارد، چون با تأسف توجه مسؤولین دولت و نظام موجوده را (مانند حکومت قبلی) در افغانستان جلب ننموده و این بدبختی و فلاکت دختران و پسران معصوم افغان زیر هجده سال که هنوز به حساب کنوانسیون سازمان ملل به حساب طفل و کودک محسوب می شوند دوام دارد و بیشتر از گذشته ها هم شده است. قسمتی از این مضمون نشر شده در بی بی سی را خدمت تقدیم میدارم و امیدوارم که اولیای امور در افغانستان بیدار شوند.

کودکان خیابانی افغان؛ از تحقیر در خیابان تا کسب مقام جهانی

احمد شفایی - بی. بی. سی.

به مناسبت روز طفل

اگر به شهر کابل سفر کنید، شاید با شمار زیادی از کودکان خیابانی مواجه شوید که اصرار دارند تا بوت های شما را رنگ کنند، به شما ساجق بفروشند، با دود اسفند شما را بدرقه کنند و ده ها کار دیگر از این قبیل. در افغانستان هنوز احصائیه دقیقی از تعداد کودکان خیابانی وجود ندارد، ولی مسؤولان، تعداد آنها را در سراسر افغانستان حدود ۱.۶ میلیون برآورد می کنند که از این تعداد حدود ۶۰ الی ۷۰ هزار کودک خیابانی در کابل، پایتخت افغانستان زندگی می کنند. خیلی ها در کابل و سایر شهرهای این کشور روی خوش به این کودکان نشان نمی دهند و برخورد مردم به گفته مسؤولان با آنان تحقیرآمیز است.

خانم ثریا صبحرنگ، مسؤول بخش کودکان کمیسیون حقوق بشر افغانستان می گوید: "این کودکان تحقیر می شوند، کتک می خورند، مورد اهانت قرار می گیرند و در کل کرامت انسانی آنها از سوی جامعه در نظر گرفته نمی شود و هیچ محبتی از طرف کسانی که دست طلب به سوی آنها دراز می کنند، نمی بیند."

می خواهم معلم شوم

شبانہ دختری است که در خیابان های شهر کابل پلاستیک می فروشد، او می گوید: "از مردم می خواهم که به ما کمک کنند تا بتوانیم به آروزهای خود برسیم."

او که از صبح تا ظهر درس می خواند و بعد از ظهر در سطح شهر پلاستیک فروشی می کند، می گوید دوست دارد در آینده معلم شود و همانند استادانش به کودکان خیابانی درس بدهد. **کودکان خیابانی در آینده درس بده**
بر اساس تعریفی که صندوق حمایت از کودکان سازمان ملل ارائه کرده، کودکان زیر ۱۸ سال که عمده وقت خود را بدون سرپرستی و نظارت بزرگسالان، به مشاغل پایین می گذرانند، کودکان خیابانی خوانده می شوند.
ولی مسئولان کمیسیون حقوق بشر می گویند که کودکانی که بدون خانه و به روی سرک ها زندگی می کنند، اندک هستند و ساختار اجتماعی و قبیله ای افغانستان نیز باعث شده که مردم به نحوی سرپرستی کودکان خیابانی را به عهده بگیرند.

خانم ثریا صبحرنگ می گوید که این حمایت ها به معنی تأمین زندگی ایده آل برای کودکان خیابانی افغانستان نیست. او می گوید: "کودکان خیابانی افغانستان تلاش می کنند تا خود و خانواده شان زنده بمانند. اسپند دود می کنند، دست فروشی می کنند، دست به گدایی می زنند و در کل همیشه تحقیر می شوند."

کودکان خیابانی ای همیشه در خطر

به گفته خانم صبحرنگ این کودکان "از نیروهای پلیس نیز همیشه دلهره دارند که آنان را آزار ندهند. افراد سود جو آنها را به مواد مخدر معتاد می کنند و حتی در انتقال این نوع مواد از کودکان خیابانی استفاده می کنند. آنها به خارج و داخل کشور قاچاق می شوند و بدتر از همه مورد سوء استفاده جنسی قرار می گیرند."
هنوز مشخص نیست که چه عواملی باعث کشیده شدن کودکان افغان به خیابان ها شده است. فقر، جنگ، مهاجرت، عدم آگاهی از حقوق کودکان، زاد و ولد بی رویه، معتاد بودن پدر و مادر و بیماری والدین به عنوان عوامل افزایش کودکان خیابانی شناخته می شوند.

بیشتر کودکان خیابانی افغانستان به پلاستیک فروشی، جمع آوری زباله ها، انتقال اموال مشتریان در داخل شهرها، شاگردی مغازه، شاگردی راننده، دود کردن اسپند، شاگردی ورکشاپ ها و حتی بعضی کارهای شاقه مشغولند.

ریس نوشت معلم اول را در ۲۲ کشور جهان با این نقشی بگردد

با تمام اینها، کودکان خیابانی تنها دست فروشان دوره گرد نیستند و تعدادی از آنها توانسته اند که علاوه بر کار در خیابان های کابل، در عرصه جهانی نیز حضور یابند. اخیراً "ویس" یکی از این کودکان خیابانی کابل توانسته است در یک مسابقه نقاشی سازمان صحت جهانی در باره صحت غذایی مقام اول را بگیرد.

او می گوید که در شهر کابل دستفروشی می کند و در یک مسابقه نقاشی زیر نام "تأمین بهداشت غذایی؛ از مزرعه تا بشقاب" شرکت کرده بود و توانست مقام اول را در میان شرکت کنندگانی از ۲۲ کشور جهان به دست آورد. ویس دوست دارد روزگاری خبرنگار شود و خودش می گوید تصویری که او کشیده بود از یک آشپزخانه بود و می

خواست نشان دهد که چطور می توان بهداشت غذا را در محیط آشپزخانه تأمین کرد. با تمام مشکلاتی که کودکان خیابانی افغانستان دارند، آنها اراده دارند درس بخوانند و بتوانند خانواده های شان را از فقر نجات دهند، به اعضای خانواده های شان کمک کنند تا آنان نیز درس بخوانند و در نهایت به مردم خود کمک کنند.

